

DRAGANA RATKOVIĆ

Uniwersytet Opolski

Opole

Institut za srpski jezik SANU

Beograd

Leksemy z interfiksami w języku serbskim (analiza słowotwórczo-semantyczna)*

1.0. Wstęp

Model słowotwórczy z interfiksami *-o/e-*, *-i-* oraz interfiksem *-ø-* (formantem zerowym) ma charakter ogólnosłowiański. W wielu językach słowiańskich (między innymi w polskim i rosyjskim) leksemy zbudowane według tego modelu badane są w ujęciu diachronicznym i synchronicznym. Należy zaznaczyć, że teoretyczno-metodologiczny aparat współczesnej sławistycznej teorii derywacji opiera się na badaniach językoznawców sprzed pięćdziesięciu lat. Jego podstawy opracował Miloš Dokulil w 1962 roku, a rozbudowali — z rusycystów — Elena Zemskaja, a z polonistów np. — Zofia Kurzowa, Renata Grzegorzczkova i Jadwiga Puzynina.

1.1. Badania dotychczasowe. W serbsko(chorwackiej) teorii derywacji stosunek badaczy do statusu leksemów z interfiksami obecnie ulega modyfikacji. Jest to szczególnie zauważalne zarówno w obrębie pojedynczych studiów, jak i monografii. Leksemy rozważają, na podstawie współczesnego języka serbsko(chorwackiego), przy uwzględnieniu wielu aspektów (normatywnego, słowotwórczo-semantycznego, kontrastywnego, stylistycznego), następujący naukowcy: F. Miklosich (1875), Ђ. Даничић (1876), С. Новаковић (1902), Ј. Живановић (1904), Т. Maretić (1963), А. Белић (1949, 1950), М. Стевановић (1970), I. Brabec, М. Hraste, S. Živković (1958), S. Babić (1986), Б. Николић (1972–1973), М. Rammelmeyer (1975), Z. Raspor (1976), Е. Barić i dr. (1979), Р. Газизова (1989), И. Клајн (2002), Ж. Станојчић, Љ. Поповић (2008).

* Artykuł został opublikowany w wersji autorskiej — redakcja naukowa.

Należy zaznaczyć, że aparat metodologiczny w zakresie słowotwórstwa opisowego był znany w Serbii od dawien dawna, ale przez ostatnie pięćdziesiąt lat w serbskim słowotwórstwie nie było jednolitego aparatu metodologicznego opisującego leksemy zawierające interfiks. Stąd też wielu badaczy pod pojęciem *złożenie* rozumiało formy prefiksalne (Станојчић, Поповић 2008: 146, 166). Zrosty traktowane zaś były jako ich podrodzaj, przez co zaniedbywano sedno interfiksacji (Клајн 2002: 28), a to prowadziło do błędów w definiowaniu interfiksów.

1.2. Aparat teoretyczno-metodologiczny, materiał i kryterium analizowanych leksemów. Niniejsza słowotwórczo-semantyczna analiza leksemów z interfiksami oparta jest na dwutematycznych wyrazach, które dzielą się na dwie grupy — leksemy powstałe na skutek transformacji składniowych lub przekształceń morfotematycznych. Pierwsze z nich to zrosty, natomiast drugi rodzaj jednostek podzielić można na dwie podgrupy: a) zestawienia powstałe w wyniku kompozycji; b) formy pochodne mieszane, będące efektem połączenia kompozycji i derywacji (prefiksacji i/lub sufiksacji). Zestawienia (kompozyty) to złożenia czyste, czyli formy tworzone za pomocą interfiksów, natomiast mieszane leksemy interfiksarno-sufiksalne tworzy się poprzez dodanie interfksu i odpowiedniego sufksu i/lub prefksu jako formantów słowotwórczych. Tak więc interfiks, jako formant słowotwórczy, wydzielany jest tylko w wyrazach złożonych.

We współczesnym języku serbskim wyróżnia się trzy formanty: *-o-* z alo-morfem *-e-* (*brodòvlasnik*, *trećepòzìvac*), *-i-* w tzw. złożeniach imperatywnych (*vucibàtina* i *vùcibatina*) oraz interfiks *ø-* — zerowy (*duvànkesa*, *crvènpērka*). Złożenia dzielą się dalej na czyste i interfiksarno-sufiksalne. Pierwsze są wynikiem kompozycji (*bogočòvek* ‘Bogoczłowiek’ ← *bog* ‘Bóg’ i *čòvek* ‘człowiek’), drugie zaś powstają na skutek kombinacji kompozycji i prefiksacji/sufiksacji, dlatego też obok interfksu występuje w nich sufiks/prefiks (*ribolòvac* i *ribolòvac* ‘ten, który łowi ryby’ ← *riba* ‘ryba’ i *loviti* ‘łowić’, *obelodàniti* ‘wyjść na światło dzienne, wyjawić’ ← *beo* ‘biały’ i *dan* ‘dzień’).

W jaki sposób należy badać leksykę, biorąc pod uwagę aspekt słowotwórczosemantyczny? Wydaje się, że analizy można dokonywać w następującym porządku: wpięrw należy uszeregować wyrazy według kryterium morfologicznego (rzeczowniki, przymiotniki, przysłówki i czasowniki), następnie podzielić każdą z tych grup według budowy otrzymanych derywatów na czyste złożenia i leksemy interfiksarno-sufiksalne, te ostatnie zaś podzielić pod względem wykorzystanych w procesie derywacyjnym sufiksów. Takie badanie umożliwia wgląd w produktywność modeli z sufiksami.

Zastosowanie kryterium składniowego pozwala podzielić złożenia na dwie grupy: te, w których relacja między komponentami jest „współrzędna” oraz „niewspółrzędna” (te ostatnie mają strukturę podmiotową, dopełnieniową i przysłówkową), natomiast użycie kryterium semantycznego powoduje podział złożzeń na endocentryczne i egzocentryczne. W analizie należy także zastosować podział złożzeń na grupy pojęciowe: ludzi (wykonawców czynności, osoby

o charakterystycznym zachowaniu, wyglądzie fizycznym itp.), rośliny, zwierzęta, przedmioty i inne. Następnie powinno się zbadać, która grupa jest najczęściej spotykana oraz który z modeli jest najbardziej produktywny. Leksykę analizuje się również pod kątem stylistycznym. Powyższą budowę proponują słowniki języka serbsko(chorwackiego): *Речник САНУ*, sześciotomowy *Речник Матице српске*, jednotomowy *Речник српскога језика*, *Рјечник ЈАЗУ* i *Обратни речник српскога језика* М. Nikolicia (Николић 2000).

2.0. Leksemy z interfiksami w języku serbskim

Wyrazami z interfiksem jako formantem słowotwórczym mogą być rzeczowniki, przymiotniki, czasowniki oraz przysłówki. Najliczniejszą grupę stanowią rzeczowniki i przymiotniki. Czasowników w tej grupie jest stosunkowo niewiele, a przysłówków w praktyce tylko trzy.

Należy zaznaczyć, że kombinacja kompozycji i prefiksacji nie jest często spotykana — tylko słowotwórstwo niektórych czasowników charakteryzuje kombinacja prefiksacji, kompozycji i sufiksacji (np. *obogotvorávati* ‘stwarzać z kogoś Boga’ ← *bog* ‘Bóg’ i *tvoriti* ‘wytworzać’, z prefiksem *-o-* i sufiksem *-ava-*; *dozlogǎditi* ‘sprzykrzyć sobie co’ ← *zao* ‘zły’ i *grdan* ‘okropny’, z prefiksem *-do-* i sufiksem *-i-* etc.).

Najbardziej produktywny jest model z interfiksem *-o/e-*, a zatem z interfiksem *-i-* oraz z interfiksem *-ø-* (zerowym). Przyjrzyjmy się najpierw leksemom z interfiksem *-o/e-* — rzeczownikom, przymiotnikom, przysłówkom i czasownikom.

2.1. Leksemy z interfiksem *-o/e-*

2.1.1. Rzeczowniki. Czyste złożenia rzeczownikowe mogą zawierać rzeczownik, przymiotnik, zaimek, liczebnik lub czasownik, natomiast złożenia semantycznie dzielą się na wspomniane już endocentryczne i egzocentryczne.

Zbudowane na bazie dwóch rzeczowników złożenia są głównie endocentryczne: *bogòčovek* i *bogočòvek* ‘bóg i człowiek’ (ze współrzedną relacją komponentów) i *pǎrobròd* ‘statek na parę’ (relacja podrzędna), natomiast egzocentryczne to m.in.: *jǔgozāpad* i *jǔgozapād* ‘strona świata między południem i zachodem’ (relacja współrzedna) i *lǎstorēp* ‘rodzaj motyla przypominający ogon jaskółki’ (relacja podrzędna).

W słowotwórstwie interfiksально-sufiksальnym rzeczowników egzocentrycznych wykorzystuje się dużą liczbę sufiksów. Spośród interfiksально-sufiksальных rzeczowników rodzaju męskiego najbardziej produktywnie są modele z sufiksem *-(a)c*, np. *ribolòvac* i *ribolòvac* ‘ten, który łowi ryby’, *kusòrepac* ‘zwierzę o krótkim ogonie’, *suhòperac* ‘wełnianka, kucuka’, *belòkorac* i *belokòrac* ‘nóż w białej pochwie’.

Wśród rzeczowników rodzaju żeńskiego wyróżniamy modele z sufiksem *-ka* (por. *sudòperka* ‘ta, która zmywa naczyńia’, *belòvòljka* ‘rodzaj ptaka z białym wołem’, *žutòcvètka* ‘roślina o żółtych kwiatach (nagietek)’, *muhòlòvka* ‘przrząd do łapania much’) i *-ja* (*glavòseča* ‘ten, który ucina głowy’, *zubòbolja* ‘objaw bólowego zęba’, *kutòleža* ‘kot, który leży w kącie’, *zemljoràdnja* ‘uprawianie ziemi’, *bogòmolja* ‘obiekt, w którym modli się do Boga’ etc.). Wśród rzeczowników rodzaju nijakiego wyróżniamy te z sufiksem *-stvo* (*dobročínstvo* ‘dobrodziejstwo, prawość, szlachetność’, *inoverstvo* ‘wyznawanie innej wiary’, *drugòženstvo* ‘ożenek z drugą kobietą’ etc.) i *-je* (*dvòmesēčje* ‘okres dwumiesięczny’, *dvòglàsje* ‘śpiewanie na dwa głosy’, *četvoròknjžje* ‘całość złożona z czterech ksiąg, czworoksiąg’ etc.).

2.1.2. Przymiotniki. Przymiotniki w naszym materiale dzielą się na czyste złożenie oraz na leksemy interfiksalnie-sufiksalne.

Czyste złożenie wśród złożów przymiotnikowych tworzy się następująco: pierwszy człon może być rzeczownikowy (*křvožēdan* i *krvòžedan* ‘żądny krwi’), przymiotnikowy (*plàvo-zēlen* ‘częściowo niebieski, częściowo zielony’), zaimkowy (*sàmozadovòljan* i *samozàdovòljan* ‘zadowolony z siebie’) i liczebnikowy (*dvojedinstven* ‘jednolity i spójny, ale składający się z dwóch części’).

Leksemy interfiksalnie-sufiksalne są liczniejsze od czystych złożów, dlatego też we współczesnym języku serbskim poprzez kombinację kompozycji i sufiksacji otrzymuje się dużą liczbę leksemów przymiotnikowych.

W słowotwórstwie przymiotników powstałych w wyniku kompozycji z interfiksem *-o/e-* i sufiksacji najbardziej produktywny jest model z sufiksem *-(a)n/-ni* (*dobronámeran* ‘mający dobre zamiary’, *zadnjenèpčanī* i *zadnjonèpčanī* ‘tylno-podniebienny’) oraz z sufiksem *ø* —zerowym (*dugòprst* ‘który ma długie palce’) i sufiksem *-sk-* (*južnoslòvènski* ‘odnoszący do Słowian południowych’). W pierwszym członie może się znaleźć: rzeczownik, zaimek, przymiotnik, liczebnik lub czasownik, natomiast w drugim najczęściej występuje rzeczownik. Większość przymiotników ma charakter opisowy (*debelòkožnī* ‘który ma grubą skórę, gruboskórny’), ale można też znaleźć przymiotniki relacyjne (*južnoamèričkī* ‘odnoszący się do Ameryki Południowej, południowoamerykański’).

2.1.3. Czasowniki. W odróżnieniu od rzeczowników i przymiotników czasowniki z interfiksem *-o/e-* występują relatywnie rzadko. Ich niska frekwencja kontrastuje z licznymi modelami słowotwórczymi wykorzystującymi dany interfiks (większość z nich nie jest szczególnie produktywna).

Czyste złożenia mają następującą strukturę: rzeczownik + *-o-* + czasownik. Rekcja może mieć natomiast charakter: dopełnieniowy (*bogòhuliti* i *bogohùliti* ‘błądzić przeciwko bogu’), przysłówkowy (*moreplòviti* ‘płynąć morzem’) i podmiotowy (*morodáviti* (*se*) ‘dusić (się) jak zmora’).

Leksemy interfiksalnie-sufiksalne dzielą się na:

- a) czasowniki powstałe w wyniku kombinacji kompozycji i sufiksacji,
- b) czasowniki powstałe w wyniku kombinacji kompozycji, prefiksacji i sufiksacji.

Do pierwszej grupy należą czasowniki o strukturze: przymiotnik + *-o-* + rzeczownik + *-i-* (*belolučiti* ‘przyprawiać (potrawę) czosnkiem’, *zloglasiti* ‘szerzyć o kimsz złe opinie’). W przypadku drugiej grupy struktura jest następująca: prefiks + przymiotnik + *-o-* + rzeczownik + *-i-* (*obelodaniti* ‘wyjawić, wyjść na światło dzienne’, *odobrovoljiti* i *odobrovoljiti (se)* ‘wprawić kogoś w dobry humor’).

2.1.4. Przysłówki. Występuje wiele przysłówków, w których strukturze słowotwórczej wydzielić można interfiks *-o-*. Ich budowa przedstawia się następująco: przymiotnik + *-o-* + rzeczownik *-ice-* (*mrtvòsrdicē* ‘nieczułość, bezduszność’ ← *mrtav* ‘martwy’ i *srce* ‘serce’; *mrtvòuzlicē* ‘nierozwiązywalność’).

2.2. Leksemy z interfiksem *-i-*

Zarówno w języku polskim, jak i serbskim interfiks *-i-* (w polskim także *-y-*) występuje regularnie po członie czasownikowym (*skòčibuba* ‘skaczący owad’), wyjątkowo po przymiotnikowym (*Màsnikosa* ‘ten, który ma tłuste włosy’ — nazwisko z przydomka).

Złożenia imperatywne to głównie rzeczowniki nacechowane subiektywnie. Ich najliczniejszą grupę (88%) stanowią nazwy o nacechowaniu negatywnym (pogardliwym, ironicznym) albo żartobliwym itp.: *vùcibatina* i *vucibàtina* (pogard.) ‘obieżyświat, włóczęga’, *nàpniguša* (pogard.) ‘ta, która napina gardło (o żabie)’, *vàdizùb* (iron.) ‘ten, który wyrывa zęby, stomatolog’, *glàdibŕk* (żart.) ‘ten, który gładzi wąsy, upiększa się, elegant’. Leksemy o nacechowaniu pozytywnym (*skočiděvōjka* ‘ruchliwa dziewczyna’, *kròjisreća* (poet.) ‘dobra, łaskawa wiła’, *pletisānka* (poet.) ‘ta, która snuje fantazje (o sercu)’ to 5%, a neutralne (*kàžiprst* ‘palec, którym się wskazuje’, *pàlidŕvce* ‘drewienko, które się pali, zapalka’, *skòčibuba* ‘skaczący owad’ etc.) stanowią 7% ogółu.

Wyrazy z interfiksem *-i-* w języku serbskim są domeną słownictwa ekspresyjnego, głównie o charakterze żartobliwym i pejoratywnym. Wyrazy o tej strukturze to w znacznej mierze archaizmy, regionalizmy, kolokwializmy, ale również neologizmy, hapaksy i okazjonalizmy — kreacje niektórych pisarzy, które nie przyjęły się w języku, typu *gàzibara* (reg.) ‘bocian; kaczka’, *jěžibaba* (lud.) ‘zły duch, który w wierzeniach ludowych wywołuje katastrofy żywiołowe’, *kvariradōst* (rzad.) ‘to, co niszczy radość, przynosi zły humor’, *smlatimòzgovica* ‘upał, ciepło’ (w poezji Matije Bečkovicia). Szczególną grupę tworzą nazwy własne. Większość stanowią przydomki, z których powstały imiona i nazwiska: *Bòdiroga* (← bósć rogiem), *Gàživoda* (← deptać po wodzie). Występują również toponimy, oronimy itp.: *Skočiděvōjka* ‘skała w miejscowości Paštrovići w Czarnogórze, z której według legendy skoczyła dziewczyna do morza, aby Turcy nie wzięli jej do niewoli’.

Analiza słowotwórczo-semantyczna pokazuje, że ten typ złożenia słowotwórczych reprezentują głównie rzeczowniki rodzaju męskiego, por. *kàžiprst* — ‘palec,

który wskazuje, palec wskazujący’, podczas gdy wśród przymiotników i przysłówków odnaleźć można zalewie jeden lub dwa przykłady: *zàdriglav* (nierozdzielne) ‘uparty’, *zàžmiočkē* (reg.) ‘z przymrużonymi oczami’. Najliczniejszą grupę rzeczowników stanowią te, które są egzocentryczne; mają one strukturę dopełnieniową i powstają w wyniku kombinacji — wśród nich najbardziej produktywny jest model z formantem zerowym (por. *bùljiok* (pogard.) ‘ten, który wytrzeszcza oczy’).

Analiza złożzeń imperatywnych pod kątem stylistycznym i leksykalno-semantycznym pozwala tu wyróżnić następujące kategorie: ludzie, zwierzęta, rośliny, przedmioty mające specyficzny wygląd fizyczny, a także pojęcia ze świata przyrody i metafizyki.

W przypadku form o nacechowaniu ekspresywnym w dużej ich liczbie występują jednostki zbudowane na bazie metafory (*mùtivoda* (lud.) ‘plotkarz, mąciwoda’), metonimii (*pàzikuća* ‘kobieta zajmująca się domem, gospodarstwem, gospodyni’), hiperboli (*ždèrivūk* (reg.) ‘ten, który żre jak wilk, łakomy człowiek’), groteski (*dèriklūpa* (pogard.) ‘leniuch, nierób’) lub personifikacji (*grizilotra* (reg.) ‘ta, której leży coś na wątrobie, bardzo ostra rakija, spirytus’).

2.3. Leksemy z interfiksem ø (zerowym)

Wyrazy z interfiksem zerowym jako formantem można podzielić na dwie wielkie formantowo-semantyczne grupy: a) te, które powstały w wyniku kompozycji (i kombinacji kompozycji i sufiksacji); b) te, które powstały w wyniku odwrotnego działania (rekompozycji). Budowa tych jednostek pokazuje, że leksemami należącymi do grupy pierwszej mogą być rzeczowniki, przymiotniki, przysłówki i czasowniki, a do drugiej — rzeczowniki.

Do pierwszej formantowo-semantycznej grupy należą złożenia czyste i złożenia interfiksalnie-sufiksalnie słowiańskiego pochodzenia. Możemy je podzielić na dwie podgrupy: a) złożenia imperatywne z interfiksem zerowym (*prèlivoda* ‘ten, który przelewa wodę, beczynny człowiek’); b) te, które powstały w wyniku kombinacji wyrazów różnego rodzaju (*crvenpérac* ‘człowiek z czerwonymi włosami’, *crvènbrk* ‘mający czerwone wąsy’, *izvrñdupiti se* i *izvrñdúpiti se* ‘odwrócić się tyłem’).

Do drugiej podgrupy należą kalki językowe, w których jeden element pochodzi z języka narodowego, drugi zaś z języka obcego i jest przetłumaczony lub zaadaptowany (z hybrydami włącznie). Są one w znacznej mierze lub w całości zapożyczone z innych języków: tureckiego (*sikter-kâfa* ‘kawa serwowana przed wyjazdem gości’), niemieckiego (*špèrploča* ‘sklejka’), angielskiego (*bòks-mě* ‘mecz bokserski’) i języków romańskich (*râdijum-teràpija* ‘terapia radiowa’). Te kalki językowe lub cytaty następnie przeszły adaptację fonetyczną na gruncie języka serbskiego.

W języku serbskim wyrazy z formantem zerowym od niedawna są niezwykle ekspansywne. Najczęściej są to zapożyczenia z innych języków (przede wszystkim z angielskiego, np. *pānk-mōda* ‘moda pankowa’, *bōks-mě*, *Prēs-centar*). Ich rozprzestrzenianie się połączone jest z tendencjami do uzyskiwania coraz bardziej ekonomicznych przekazów (np. *būrek-sīr* obok *burek sa sirom* ‘rodzaj dania z serem’).

3.0. Wniosek

Celem niniejszej pracy był krótki, typologiczny opis leksemów z interfiksami występujących w języku serbskim, dokonany z perspektywy słowotwórczo-semantycznej.

Wyrazami z interfiksem jako formantem słowotwórczym mogą być rzeczowniki, przymiotniki, czasowniki oraz przysłówki. Najliczniejszą grupę stanowią rzeczowniki, następnie zaś przymiotniki. Czasowników w tej grupie jest stosunkowo niewiele, a przysłówków w praktyce tylko kilka. Kombinacja kompozycji i prefiksacji nie jest często spotykana — tylko słowotwórstwo niektórych czasowników charakteryzuje kombinacja prefiksacji, kompozycji i sufiksacji.

Tłumaczenie z języka serbskiego
Joanna Mazur

Słowniki

Rječnik JAZU — *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, d. 1–23, Zagreb 1880–1976.

НИКОЛИЋ М., *Обратни речник српскога језика*, Београд 2000.

Речник САНУ — *Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, 1–18, Београд 1959–2010.

Речник српскога језика, уред. М. Николић, Нови Сад 2009.

Речник српскохрватског књижевног језика, 1–6, Нови Сад-Загреб 1967–1976.

Literatura

BABIĆ S., 1986, *Tvorba riječi u hrvatskom književnom jeziku*, Zagreb.

BARIĆ E. i dr., 1979, *Priručna gramatika hrvatskoga književnoga jezika*, Zagreb.

BRABEC I., HRASTE M., ŽIVKOVIĆ S., 1958, *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga jezika*, Zagreb.

MARETIĆ T., 1963, *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*, Zagreb.

MIKLOSICH F., 1875, *Vergleichende Stammbildungslehre der slavischen Sprachen*, Wien.

RAMMELMEYER M., 1975, *Die deutschen Lehnübersetzungen. Beiträge zur Lexikologie und Wortbildung*, Wiesbaden.

RASPOR Z., 1976, *Sistem građenja složenih imenica i prideva u italijanskom i u srpskohrvatskom jeziku*, „Živi jezici”, br. 7.

БЕЛИЋ А., 1949, *Савремени српскохрватски језик*, д. 2: *Наука о грађењу речи*, Београд.

БЕЛИЋ А., 1950, *О сложеницама*, „Наш језик”, нова серија, књ. 1, св. 5–6.

ГАЗИЗОВА Р. Ф., 1989, *Сложные слова и исходные словосочетания с глагольным компонентом в русском и сербохорватском языках*, Саратов.

ДАНИЧИЋ Ђ., 1876, *Основе српскога или хрватскога језика*, Биоград.

ЖИВАНОВИЋ Ј., 1904, *Сложене ријечи у српском језику*, „Глас Српске краљевске академије”, бр. 68.

КЛАЈН И., 2002, *Творба речи у савременом српском језику*, д. 1: *Слагање и префиксација* [= Прилози граматици српскога језика 1], Београд.

НИКОЛИЋ Б., 1972–1973, *Основни принципи творбе речи у савременом српскохрватском књижевном језику*, „Наш језик”, нова серија, књ. 19, св. 1–5.

НОВАКОВИЋ С., 1902, *Српска граматика*, Београд.

СТАНОВИЋ Ж., ПОПОВИЋ Љ., 2008, *Граматика српског језика (за гимназије и средње школе)*, Београд.

СТЕВАНОВИЋ М., 1970, *Савремени српскохрватски језик (граматички системи и књижев-нојезичка норма)*, књ. 1: *Увод. Фонетика. Морфологија*, Београд.

The words with interfixes in the serbian language (derivatological and semantic analyses)

Summary

The paper represents a typological derivational and semantic analysis of the words with interfixes in Serbian from a viewpoint of the modern Slavic derivatology. The author analyses the number and nature of the interfixes as a derivational formant, productivity of derivational models according to which the words are derived by means of interfixes as well as the characteristics of derivational and semantic types of these words in the Serbian language. The analysis shows that the models with all three interfixes: *o/e-*, *-i-* and the zero interfix *-∅-* are very productive in the contemporary Serbian language. The most productive is the model with the interfix *-o/e-*, then the model with the interfix *-i-* and the model with the zero interfix *∅-*. From the viewpoint of derivational types, all words can be transparent compounds and compound-derivative words. The most numerous are nouns, then adjectives, whereas there is a proportionally small number of verbs, and only few adverbs. The derivational bases of these words are mostly nouns, adjectives and verbs. As regards the compound-derivative words, the most productive is the model of a combination of interfixes and suffixes (the combination of interfixes and prefixes characterises only the derivation of some verbs).